

Divina Vindecare

Numărul 29
Mai 2012

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
caci Domnul M-a uns sa aduc vesti bune celor nenorociti:
El M-a trimis sa vindec pe cei cu inima zdrobita,
sa vestesc robilor slobozenia, si prinsilor de razboi izbavirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Evanghelia veșnică	Pag. 3
2. Iepurii diavolului	Pag. 5
3. De ce răul?	Pag. 10
4. O realitate uimitoare	Pag. 11
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 14-a	Pag. 13
5. Invitație	Pag. 16

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Evanghelia veșnică

David Clayton, martie 2008

Expresia „Evanghelia veșnică” este una cu care fiecare creștin așteptător este familiarizat. Cunoaștem cu toții soliile celor trei îngeri pe dinafară. Ele au constituit punctul central, învățătura cheie a mișcării ce proclamă a doua revenire a Domnului Isus, chiar de când aceasta a început, cu mai bine de 160 de ani în urmă.

„Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie vecinică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: ‚Temeți-vă de Dumnezeu, și dați -I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!’ Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: ‚A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniei curviei ei!’ Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: ‚Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.’” (Apocalipsa 14:6-10).

Aceste solii ne sunt foarte cunoscute. Primul înger anunță că a sosit ceasul judecății lui Dumnezeu; al doilea că Babilonul a căzut, iar cel de-al treilea avertizează împotriva consecințelor închinării la fiară, la chipul ei și împotriva primirii semnului ei. Ceea ce este interesant este faptul că atunci când primul înger începe să zboare prin cer, Biblia ne spune foarte clar că ceea ce el avea de predicat era Evanghelia cea veșnică.

Timp de mulți ani din viața mea creștină, această solia a avut un impact semnificativ asupra inimii și minții mele. În ceea ce mă privește, solia care trebuia dusă oamenilor era: „judecata a început și ar trebui să vă pregătiți,” „Babilonul a căzut și ar trebui să ieșiți din el,” și „vine semnul fiarei și ar trebui să nu vă închinați duminicii.”

Prima broșură pe care am grupul nostru a publicat-o a fost intitulată „Semnul Fiarei” și am împărțit aproape un milion de copii. A fost un timp în care eram atât de obsedat de subiectul despre semnul fiarei încât dacă mă așezam lângă cineva într-un autobuz, primul lucru pe care îl rosteam era avertismentul despre semnul fiarei. Înțeleg acum că comportamentul meu era tipic celor din această mișcare care cred că a predica Evanghelia în contextul soliilor celor trei îngeri înseamnă a-i avertiza pe oameni că dacă se vor închina duminicii vor primi semnul fiarei, și că răspunsul la problemele lor este să înceapă să păzească porunca a patra.

Realitatea este că nu toți adventiștii privesc lucrurile astfel, dar trebuie recunoscut faptul că majoritatea înțeleg astfel predicarea Evangheliei și solia care trebuie oferită lumii.

Esenta soliei

Nu este nicio îndoială asupra faptului că există trei solii, dar care este esența, miezul acestor trei solii? Este Evanghelia veșnică. Dacă este veșnică, atunci ea trece dincolo de context, de timp și spațiu. Nu poți limita Evanghelia cea veșnică numai la timpul sfârșitului, căci dacă este veșnică, atunci ea există încă din grădina Eden, se extinde până la cruce și dincolo de aceasta, timp de 6000 de ani.

Cred că ceea ce am făcut dintr-un anumit punct de vedere, este că am încurcat contextul în care solia este predicată cu conținutul acesteia. Adevărul că Babilonul a căzut nu constituie Evanghelia. Asta nu este o veste bună. Ceea ce face Biblia este să ne arate contextul în care Evanghelia este predicată, contextul în care adevărul este proclamat cu putere în ultimele zile. Noi am luat conțeztul soliei și l-am transformat în solia însăși.

Este adevărat faptul că se petrec evenimente critice. Este ceasul judecății lui Dumnezeu, Babilonul a căzut iar semnul fiarei este aici, dar în toate aceste crize, care este răspunsul lui Dumnezeu pentru omenire? Care este mijlocul prin care Dumnezeu îi eliberează pe oameni, prin care îi salvează în ceasul judecății, sau în căderea Babilonului, sau de semnul fiarei? Care este speranța oricărei ființe umane? Numai Evanghelia cea veșnică. Dacă oferim oamenilor orice altceva ca speranță, atunci facem o greșală teribilă. Solia noastră este Evanghelia cea veșnică, căci nu a existat niciodată o altă veste pentru omenire.

Evident că atunci când predicăm Evanghelia, trebuie să o așezăm în context. Există anumite adevăruri

periferice asociate cu Evanghelia și care pot să intre în discuție, dar în realitate, ceea ce este esențial este că oamenii sunt salvați numai prin predicarea Evangheliei. ... Inspirația este consecventă și în fiecare loc la care mă pot gândi în care vorbește despre solia care trebuie predicată la timpul sfârșitului, o identifică ca fiind Evanghelia.

„Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14).

Atunci va veni sfârșitul; nu când economia Americii va ajunge în colaps, nu când va veni cel de-al șaptelea papă, nici când se vor împlini prezicerile teoriilor conspiraționiste, ci când Evanghelia împărăției va fi predicată întregii lumi. Acesta este factorul critic, căci Dumnezeu nu este dispus să lase niciun suflet să piară, ci dorește ca toți să primească viața.

Unul dintre ultimele lucruri pe care Isus le-a spus ucenicilor a fost: *„Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.”* (Marcu 16:15).

Aceasta este trimiterea noastră, aceasta este misiunea noastră, căci nu avem nicio altă lucrare de făcut. Toți cei ce predică orice altceva, nu fac lucrarea lui Dumnezeu.

Fiecare religie din lume propovăduiește moralitatea. Fiecare dintre ele poate avea reguli ușor diferite. Conceptul despre moralitate a unei persoane poate spune că lungimea rochiei trebuie să fie până la gleznă, iar a unei alteia că într-o anumită perioadă în fiecare lună, bărbații și femeile trebuie să fie despărțiți. Conceptul fiecărei persoane despre moralitate este bazat pe regula pe care o evidențiază religia pe care o acceptă. Dar Evanghelia, adevărul care salvează oamenii, este adevărul că Dumnezeu ne-a dat viața în Fiul Său. Creștinismul prezintă un Mântuitor, un Ajutor pentru cei neajutorați. Creștinismul prezintă o cale de înălțare fără a cere ceva în schimbul vieții, ci prezentând viața ca pe un dar în așa fel încât tot ceea ce nu puteam face să fie deja făcut. Aceasta este Evanghelia. Asta este ceea ce salvează oamenii, iar Isus spune că trebuie predicat pretutindeni, iar atunci sfârșitul va veni.

Una dintre dificultățile pe care le-am avut a fost faptul că am avut diferite moduri în care identificam Evanghelia. Această confuzie există în creștinism în general. Care este Evanghelia? Ce înseamnă cu adevărat cuvântul „evanghelie”?

Acest cuvânt înseamnă „veste bună”. Numai această informație contrazice multe dintre interpretările care circulă astăzi.

Dacă Evanghelia este solia despre semnul fiarei, atunci în sine nu este o veste bună. Nu este o veste bună a spune cuiva că nu va putea cumpăra sau vinde dacă va accepta semnul fiarei. O veste bună nu este despre ceea ce trebuie să faci, ci o veste bună este despre ceea ce s-a realizat deja pentru tine.

Aș vrea să clarific acest aspect: vestea bună este cel mai bine înțeleasă și apreciată dacă este așezată în contrast cu o veste rea. Dacă cineva îmi dă un dolar, asta nu mă va face extrem de fericit, mai ales dacă mai am o sută în portmoneu. Dar dacă cineva care nu a avut nimic de mâncare timp de mai multe zile primește un dolar, atunci aceasta ar putea fi cea mai bună veste din lume pentru el la momentul respectiv. O veste bună este cel mai bine apreciată în contrast cu o veste rea și asta este exact ceea ce face Biblia pentru noi în proclamarea Evangheliei.

Prima dată trebuie să înțelegem care este cu adevărat problema omului înainte de a putea înțelege ce este în realitate Evanghelia, și acesta este motivul pentru care, în toate discuțiile pe care le-am avut, pe măsură ce tindem să ne centrăm pe diferite subiecte, dificultățile răsar din nou și din nou pentru că nu am căzut de acord asupra identității vestii celei rele. Unii spun: „vestea cea rea este că am făcut o mulțime de rele în viața mea.” Dar adevărata veste rea este că n-am putut face nimic altceva toată viața. Vestea cea rea nu este că pomul rodește mere acre, ci că chiar dacă le-ai rupe pe toate, pomul tot mere acre va face. Problema nu constituie merele acre, ci rădăcina pomului. Asta da veste rea!

Pare o veste bună cuvântul lui Dumnezeu care spune „păzește legea Mea, și vei trăi! Există o cale de a găsi viața. Fă ceea ce este bine; împlinește legea!” Pare că există o scăpare atunci când Dumnezeu spune că cei fricoși, cei răi, mincinoșii și hoții vor arde în lacul cu foc și pucioasă. Dar pentru a evita acel foc, trebuie să mă opresc din toate acestea. Pare a fi o veste bună până când descopăr că nu pot face asta. Atunci chiar devine o veste foarte proastă! Pentru a avea viața trebuie să faci ceva ce este imposibil pentru tine. Aceasta este cea mai proastă veste din univers.

Dar când descoperi că Cel ce cere aceasta de la tine a și împlinit tot ceea ce este necesar și că îți oferă totul în dar, tot ceea ce mai rămâne fiind ca tu să primești, asta este chiar extraordinar. Vestea cea bună este că Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și că această viață este deja în Fiul Său. Iar cel ce-L are deja pe

Fiul, are viața și a trecut de la moarte la viață. Asta este o veste bună!

Mai există și o altă cale prin care oamenii pot fi mântuiți? Nu, pentru că aceasta este Evanghelia, iar Evanghelia este calea lui Dumnezeu de a salva oamenii.

„Căci mie nu mi -e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede...” (Romani 1:16).

„Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v'am propovăduit -o noi, să fie anatema! Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduiește cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit -o, să fie anatema!” (Galateni 1:8, 9).

Aceasta este solia care trebuie să înconjoare pământul de la un capăt la altul, de la o mare la alta, de la un țărm la altul, și atunci va veni sfârșitul. Suntem în punctul culminant al timpului, în acel punct decisiv al istoriei lumii când puterea lui Dumnezeu vine peste oameni. Simțim acest lucru pentru că vedem ce se întâmplă; vedem și auzim. Știm că ne găsim în acel punct al istoriei. Iar în acest moment este imperativ nu numai să înțelegem, dar să și experimentăm noi înșine Evanghelia în mod personal. Asta este ceea ce așteaptă Tatăl nostru din ceruri. El dorește ca aceasta să se întâmple astăzi. Fie ca noi să fim printre cei în care voi Sa va fi împlinită.

Iepurii diavolului

David Clayton, martie 2012

Cu mulți ani în urmă am citit un discurs al lui HMS Richards în care el sfătuia: „Nu vă opriți niciodată din aruncatul cu pietre după iepurii diavolului.” Ceea ce vroia să spună este că Dumnezeu ne-a încredințat o lucrare de făcut, dar Satan încearcă să ne distragă atenția de la ea. El fabrică tot felul de situații pentru a ne distra atenția de la ceea ce este cu adevărat important. Diavolul este foarte priceput la așa ceva, și de cele mai multe ori, noi trebuie să ignorăm aceste încercări ale lui, și să ne vedem de treabă. Însă, uneori acești iepuri devin o reală piedică pentru lucrarea lui Dumnezeu, iar când aceasta se întâmplă, trebuie să ne ocupăm de ei.

Presupun că de acum majoritatea dintre noi, cei care suntem implicați în mișcarea ce prezintă adevărul despre Dumnezeu, am observat că s-au produs mai multe scindări în cadrul mișcării. Bineînțeles, de vreme ce este vorba despre o mișcare și nu despre o denominațiune, este inevitabil ca diverse persoane care au opinii diferite despre anumite subiecte religioase, să facă parte din ea. Au existat, de-a lungul timpului, cooperări între diferite grupuri, unite de convingerea că adevărul despre Dumnezeu și despre Fiul Său transcende toate celelalte subiecte.

În ultimii ani însă, a avut loc o ruptură care s-a mărit și a cauzat o scindare serioasă în această mișcare. Din păcate, ruptura nu se vindecă, ci mai degrabă devine din ce în ce mai mare cu fiecare zi care trece. Au fost făcute eforturi pentru a nu se populariza această situație. Cu toate că toți au discutat despre asta, în general oamenii au evitat să vorbească deschis. ... De vreme ce „Restoration Ministries” a constituit centrul acestei tulburări, vom pune capăt acestei tendințe și vom expune deschis chestiunea în așa fel încât cititorii noștri să poată afla ce s-a întâmplat și ce se întâmplă...

Subiectul

Care a fost motivul rupturii teribile? Ce subiect a creat o despărțire în cadrul mișcării, astfel încât foști prieteni și colaboratori nu mai pot lucra împreună, ci rareori își mai vorbesc? Totul este legat de subiectul neprihănirii prin credință, mai exact cu întrebarea „ce este păcatul?” Acest subiect pare de o importanță minoră, dar o examinare mai atentă va evidenția motivul pentru care este atât de important.

Toată lucrarea lui Dumnezeu pentru omenire este centrată pe eliberarea omului din păcat. Marele adevăr al neprihănirii prin credință este atât de important pentru că oferă răspunsul real și final întrebării „cum pot să scap de puterea păcatului? Ce a făcut Dumnezeu pentru a mă scăpa de păcat?”

Însă, pentru a înțelege și aplica acest remediu pe care Dumnezeu l-a asigurat împotriva păcatului, trebuie ca mai întâi să fim siguri că înțelegem care este cu adevărat problema. Care este natura bolii

împotriva căreia avem nevoie de un leac? Acesta este motivul pentru care devine vital să înțelegem ce este cu adevărat păcatul. Dacă înțelegem greșit natura problemei omului, atunci cu siguranță că o vom aborda în mod greșit. Suntem cu toții familiarizați cu istoriile despre medicii care diagnosticau în mod greșit pacienții și oferindu-le o medicație greșită, nu numai că nu corectau problema, dar cauzau altele. La fel se întâmplă și pe tărâmul spiritual în ceea ce privește păcatul.

Adevărata problemă

Biblia afirmă fără nicio îndoială că problema omului este păcatul. În Matei 1:21 ni se spune că Isus a venit pentru a „*mântui pe poporul Lui de păcatele sale.*”

Anumite persoane au insistat asupra faptului că singura definiție a păcatului oferită de Biblie este cea din 1 Ioan 3:4 „*Păcatul este călcarea legii.*” Ei s-au oprit la ideea că păcatul este ceea ce facem, păcatul este fapta greșită, comportamentul greșit și că acest verset definește în mod exhaustiv (complet) păcatul. Ei au afirmat că în Biblie nu mai există o altă definiție a păcatului. Ar trebui adăugat că aceste persoane au găsit câteva afirmații în scrierile lui Ellen White care par să le susțină părerea, iar asta a constituit finalul controversei pentru ei. „Ellen White a spus așa...”, iar aici se termină orice discuție.

Noi cei de la „Restoration Ministries” am văzut lucrurile dintr-un alt punct de vedere. Noi credem că adevărata întrebare este „care este problema omului?”. Atunci când întrebăm „ce este păcatul?”, de cele mai multe ori primim răspunsuri care se centreză mai mult pe semantică (sensul cuvintelor). Însă noi întrebăm: „care este problema reală a omului?” „Atunci când vine vorba despre om, care este problema pe care Dumnezeu trebuie s-o rezolve?” Atunci când vom avea un răspuns la această întrebare, cred că vom putea să înțelegem mai bine subiectul.

Noi credem că adevărata problemă a omului nu este ceea ce face, ci ceea ce este. Omul nu a suferit numai o schimbare de comportament atunci când a păcătuit în Eden, ci chiar mintea și natura lui au fost modificate. Problema lui Dumnezeu nu este comportamentul omului, ci natura sa. Comportamentul omului nu este decât o manifestare a ceea ce este. O persoană care are întreg trupul plin de răni, poate gândi că dacă le acoperă, rezolvă problema. Dar adevărul este că ceva nu este în regulă înăuntrul trupului său, iar rănilile nu sunt decât un indicator al unei probleme mai profunde. La fel este și cu păcatul. Comportamentul nostru constituie numai un indicator a ceea ce suntem de fapt în interior. Pentru că trebuie rezolvată problema păcatului din om, Dumnezeu trebuie să „rezolve” mai mult decât acțiunile omului. El trebuie să ajungă la rădăcina problemei și să ofere o soluție la ceea ce suntem.

Nașterea din nou

Acesta este motivul pentru care Biblia ne prezintă ca soluție pentru problema omului, nașterea din nou. Soluția nu este schimbarea faptelor, ci o schimbare a naturii, o schimbare a vieții.

„*Drept răspuns, Isus i-a zis: ,Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.*” (Ioan 3:3).

Îmi place comentariul lui Ellen White la această afirmație a lui Isus:

„Isus a continuat: ,Ceea ce este născut din carne, este carne; și ceea ce este născut din Duh, este duh.’ Prin natură, inima este rea și cum ar putea să iasă dintr-o ființă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul.’ (Iov 14:4). Nicio invenție a omului nu poate afla remediul pentru sufletul păcătos. Mintea carnală (stăpânită de dorințele trupului) este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu, și nici nu poate fi supusă.’ ,Căci din inimă ies gândurile rele, uciderile, preacurviile, curviile, furtișagurile, mărturiile mincinoase, hulele.’ (Romani 8:7; Matei 15:19). Izvorul inimii trebuie curățat înainte ca râurile lui să devină curate. Cel care încearcă să atingă cerul prin propriile sale fapte de împlinire a legii, încearcă o imposibilitate. Nu există nicio siguranță pentru cel ce nu are decât o religie legalistă, o formă de sfințire. Viața creștină nu este o modificare sau o îmbunătățire a celei vechi, ci o transformare a naturii. Există o moarte a sinelui și a păcatului și există o nouă viață ce urmează acestei morți. Schimbarea poate fi adusă numai prin lucrarea spiritului sfânt.” (DA 172).

Iată un pasaj extraordinar ce exprimă pe deplin adevărata problemă a omenirii și calea lui Dumnezeu de a o rezolva. Să cercetăm punctele cheie pe care le afirmă:

1. Prin natură, inima omului este rea. Asta înseamnă că omul este inerent (în mod firesc) rău. Nu este doar ceva pe care omul îl dezvoltă. Asta implică termenul „natură.”

2. Izvorul inimii (natura) trebuie curățată înainte ca omul să poată face ceea ce este bine. Râurile nu

pot fi curate atât timp cât izvorul este murdar. Problema nu sunt râurile, ci izvorul. Problema este inima, nu comportamentul.

3. Viața curată a creștinului nu reprezintă o modificare, o ajustare a vieții celei vechi. Ci este cu desăvârșire o viață nouă.

4. Această schimbare poate fi realizată numai prin lucrarea spiritului sfânt, viața lui Hristos în suflet.

Așadar, natura omului este în mod natural rea; el nu poate face ceea ce este drept decât dacă natura lui este schimbată. Soluția lui Dumnezeu este aceea de a oferi o nouă viață, și nu de a o modifica pe cea veche. Calea Sa este aceea de a transforma natura prin lucrarea spiritului sfânt. Acest proces al schimbării este ceea ce Isus numește „nașterea din nou.”

Cei care afirmă că păcatul este numai călcarea legii, trebuie să se centreze pe comportament, pe ceea ce fac, căci asta este ceea ce pretinde definiția și înțelegerea lor. Soluția lor este centrarea pe controlul faptelor (strădînța de a face fapte bune în locul celor rele). În mod logic, centrarea lor va fi pe faptele lor. Pe de altă parte, aceia dintre noi care afirmă că problema este ceea ce suntem, că problema este faptul că suntem născuți cu o natură carnală (încălinată spre dorințele trupului), realizează faptul că singura soluție este o natură nouă. Avem nevoie să fim născuți din nou. Avem nevoie de o soluție care se ocupă de adevărata problemă, mai mult de ceea ce suntem decât de ceea ce facem.

Autoapărare

Această chestiune pare a fi atât de simplă, atât de ușor de înțeles, încât trebuie ridicată întrebarea: „cum se face că o chestiune ce pare atât de simplă, atât de ușor de înțeles, poate cauza o asemenea scindare (separare)?” Există oare creștini care să nege că omul, la naștere, are o natură carnală? Există oare printre noi persoane care să nu creadă că soluția pentru problema păcatului este nașterea din nou? Greu de crezut.

În mod trist, aceste neînțelegeri rezultă deseori în conflicte personale, în care o parte trebuie să-și apere poziția împotriva tuturor dovezilor aduse și atunci nu mai este vorba despre o simplă chestiune a adevărului, ci mai degrabă o problemă de apărarea a reputației și poziției. Este o realitate teribilă faptul că în astfel de situații, oamenii își astupă urechile apărând până în pânzele albe o poziție pe care au luat-o (au susținut-o la un anumit moment), închizându-și ochii în fața tuturor dovezilor ce le-ar neaga poziția. Dar asta nu ar trebui niciodată să se întâmple. Nu ne jucăm aici, ci ne luptăm pentru mântuirea oamenilor; cele mai importante chestiuni de pe planetă sunt implicate în aceste discuții și cu siguranță că tot ceea ce ar trebui să conteze pentru noi este înțelegerea a ceea ce Dumnezeu afirmă, nu să ne apărăm propriile idei!

Păcatul originar

Expresia „păcatul originar” a devenit una foarte iritantă datorită modului în care a fost uzitată (întrebuințată). Ea a fost folosită în aceeași manieră în care trinitarienii au folosit termenul „arian” pentru a-i cataloga pe cei ce neagă trinitatea. Noi știm că aceasta este o distorsionare a adevărului și că ni-i prezintă într-un mod greșit pe antitrinitarienii, dar pentru trinitarienii este un deliciu să folosească termenul „arieni” și asta pentru că acest cuvânt aruncă o umbră asupra noastră și ei știu că acest lucru tulbură. Expresia „păcatul originar” a fost folosit în legătură cu cei ce cred că oamenii sunt născuți cu o natură coruptă. Este expresia corect folosită astfel? Sigur că nu, dar le convine unora să ne asocieze cu ea.

De fapt, doctrina păcatului originar afirmă că toți oamenii sunt născuți vinovați datorită păcatului pe care Adam l-a comis. Aceasta este trăsătura proeminentă a doctrinei păcatului originar. Numai ignoranța sau înșelarea poate face pe cineva să ne acuze de faptul că susținem doctrina păcatului originar, căci noi am afirmat din nou și din nou faptul să respingem ideea potrivit căreia noi, oamenii, suntem vinovați, considerați responsabili de păcatul lui Adam. Noi credem că suferim consecințele păcatului lui Adam, dar nu și vinovăția pentru acesta. Consecințele reprezintă rezultatul manifestării naturii. Vina ar însemna că Dumnezeu ar plasa în mod arbitrar (abuziv / întâmplător) răspunderea pentru acel păcat asupra tuturor oamenilor. Acest lucru ar aduce o pată asupra dreptății lui Dumnezeu. Această doctrină nu este adevărată, noi nu o credem și nici nu o afirmăm.

Toți sunt de acord cu faptul că omenirea întregă suferă consecințele păcatului lui Adam. Însă,

diferența este că cei ce nu aprobă poziția noastră, insistă asupra faptului că singurele consecințe care au venit asupra oamenilor au fost numai cele de natură fizică. Noi nu suntem de acord cu asta. Noi credem că omul suferă atât consecințele fizice, cât și cele spirituale. De ce este obligatoriu ca toți cei ce doresc să fie mântuiți să se nască din nou din spirit? Nu este evident faptul că ceva ne lipsește la naștere? Nu este evident că nu suntem născuți din spirit atunci când ne naștem din mamele noastre? Nu este evident că atunci când suntem născuți din trup nu suntem calificați pentru cer și că trebuie să ne naștem din nou? Nu sunt cuvintele lui Isus clare la capitolul acesta?

„Ceea ce este născut din carne, este carne; și ceea ce este născut din duh, este duh.” (Ioan 3:6).

Nu afirmă Biblia acest adevăr din nou și din nou în Noul Testament? De ce este atât de dificil de înțeles? A orbit prejudecata ochii unora dintre noi în asemenea măsură încât nu pot vedea ceva ce este clar afirmat de Scriptură?

Omul a suferit o consecință spirituală datorită căderii lui Adam. Noi toți am venit pe lume fără să fi trăit experiența nașterii spirituale. Noi nu deținem înăuntrul nostru spiritul pe care l-a avut Adam înainte de căderea sa, până când nu ne naștem din nou. Această stare a venit asupra oamenilor datorită păcatului lui Adam. Datorită faptului că afirmăm acestea, suntem acuzați că răspândim doctrina păcatului originar, dar fiecare să decidă pentru sine care este adevărul.

Mintea carnală

Este interesant că sunt unii dintre noi, lideri proeminenți care, asemenea lui Nicodim, nu știu nimic despre nașterea din nou și care cred că tot ceea ce omul trebuie să facă pentru a fi mântuit este să împlinească legea, care neagă sau ignoră necesitatea nașterii din nou, care cred că toți oamenii sunt născuți pe deplin capabili să împlinească (atingă) neprihănirea și că tot ceea ce este necesar este ca ei să aleagă să păzească legea. Aceasta este o negare grosolană a Cuvântului lui Dumnezeu.

„Fiindcă umblarea după lucrurile firii pamântești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci, ea nu se supune Legii lui Dumnezeu, și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pamântești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pamântești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.” (Romani 8:7-9).

Mintea carnală (pe care o avem de la nașterea fizică) nu se supune legii lui Dumnezeu și nici nu poate. Nimeni dintre aceia care posedă o minte carnală nu poate împlini voia lui Dumnezeu. Dar ce înseamnă a avea mintea carnală? Cuvântul „carnal” înseamnă „trupesc.” Acesta este motivul pentru care Pavel continuă prin a spune că *„cei ce sunt trupești, nu pot să-I placă lui Dumnezeu.”* Așadar, cum putem scăpa de această stare carnală? Dar Pavel clarifică cum se poate ajunge la asta: *„Voi nu sunteți în trup ... Dacă spiritul lui Dumnezeu locuiește în voi.”*

Așadar, cei care nu au spiritul lui Dumnezeu sunt carnali. Ei nu-I pot plăcea lui Dumnezeu și nu pot împlini legea lui Dumnezeu. Ei nu Îi sunt supuși. Dar cei care au spiritul lui Dumnezeu nu sunt carnali și împlinesc legea lui Dumnezeu.

Au toți spiritul lui Dumnezeu?

Bill Pinto afirmă că toți oamenii se nasc cu spiritul lui Dumnezeu și, pentru a-și susține poziția, el folosește o afirmație făcută de Isus. Referindu-se la Ioan, El spune: *„Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume.”* (Ioan 1:9).

Înțelesul evident al acestor cuvinte este că Isus luminează orice persoană care vine în această lume. Dar acest text nu sugerează nicidecum că oamenii sunt născuți cu spiritul lui Dumnezeu. Cu siguranță că toți creștinii ar trebui să înțeleagă că a avea spiritul sfânt în noi este diferit de a avea spiritul sfânt lucrând din exteriorul nostru! Isus a clarificat acest aspect atunci când a spus: *„Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi.”* (Ioan 14:17).

Hristos care își face resimțită influența asupra omului din exterior este foarte diferit de Hristos care locuiește înăuntrul omului. Lumina lui Hristos este răspândită peste toți oamenii, dar în mod clar, nu toți oamenii L-au primit pe Hristos, nu toți au fost născuți din nou, nu toți Îl au pe Hristos înăuntrul lor, nu toată omenirea este mântuită. Numai cei ce sunt născuți din nou, din spirit, au mântuirea.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le -a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din

Dumnezeu.” (Ioan 1:12, 13).

Acesta este un grup de oameni deosebiți. Cu siguranță că aceste versete nu vorbesc despre toată populația planetei. Pare ciudat faptul că am simțit nevoia de a sublinia un fapt atât de evident, dar conceptul eronat, pe care unii îl promovează, face necesar ca adevărul să fie evidențiat.

Starea nou-născuților

Unele dintre ideile care au circulat reprezintă consecința unei gândiri superficiale și nu a unui studiu atent al cuvântului lui Dumnezeu. Spre exemplu, unii dintre noi privesc la inocența nou-născuților și concluzionează că, datorită incapacității lor de a face vreun rău, ei sunt mântuiți în starea în care se găesc la naștere. Sunt pe deplin convinși de faptul că Dumnezeu are un plan pentru a salva nou-născuții care nu au fost niciodată capabili de a alege să-L slujească pe El. Însă Biblia spune clar că „*dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu. ... Ce este născut din carne, este carne, și ce este născut din Duh, este duh.*” (Ioan 3:3, 6).

Chiar și nou-născuții au nevoie să fie născuți din nou pentru că problema nu este ce au făcut sau ce n-au făcut, ci faptul că atunci când este născut, omul este carnal, iar „cei ce sunt carnali nu pot să-I placă lui Dumnezeu.” Nimic nu ne poate califica pentru cer și pentru viața veșnică în afară de nașterea din nou. Sunt convinși de faptul că Dumnezeu are o cale pentru a le oferi nou-născuților nașterea din nou dacă aceștia mor fără a avea posibilitatea de a-L alege pe Dumnezeu, dar realitatea este că nimeni nu este născut într-o stare desăvârșită. Singurul motiv pentru care unii ajung la această concluzie este pentru că au o viziune legalistă asupra eligibilității (îndeplinirii condițiilor pentru care poate fi aleasă) unei persoane pentru mântuire; viziunea ce dă dreptul la mântuire în baza legii, a faptelor umane, în baza a ceea ce omul face sau nu. Ei gândesc că datorită faptului că nou-născuții nu au făcut, încă, niciun rău, cu siguranță că sunt mântuiți. Dar de când sunt faptele noastre baza mântuirii? Nu este vorba despre ceea ce am făcut sau n-am făcut, nici la naștere și nici altcândva, ci despre ceea ce a făcut Hristos pentru noi și despre ceea ce face El oferindu-ne viața Lui care ne califică pentru mântuire.

Legalism versus neprihănire

Dorința celor ce afirmă că păcatul este în exclusivitate ceea ce facem, este să controleze comportamentul. Ei văd în lege răspunsul pentru problema păcatului. Și evident că așa văd de vreme ce cred că omul este născut capabil să împlinească legea. Ei cred că omul, la naștere, nu are nicio problemă în afară de degenerarea fizică. Acesta este motivul pentru care ei gândesc că nevoia omului este doar aceea de a cunoaște legea și de a se decide să o împlinească. Acest concept constituie rădăcina legalismului și a îndreptățirii de sine care stă la baza tuturor religiilor false, inclusiv a celor păgâne. Religiile false promovează ideea că Dumnezeu cere oamenilor să atingă un anumit standard al comportamentului, iar Dumnezeu îi va binecuvânta în acest caz. Creștinii cred în general că standardul în reprezintă cele zece porunci, în timp ce non-creștinii religioși (credincioși care nu cred în Isus) au în general un alt standard pe care îl privesc ca fiind al lui Dumnezeu. Însă, dincolo de această diferență minoră, ideea de bază este aceeași. „Ești capabil să te supui. Ești născut cu capacitatea de a te supune. Dumnezeu îți cere să te supui și dacă o faci, te va răsplăti cu binecuvântările Sale acum, și în final cu viața veșnică.” Acesta este conceptul fals care stă la baza tuturor religiilor false și când sunt înlăturate toate citatele, toate speculațiile și interpretările, descoperim că aceasta este ideea de bază pe care se clădesc concepțiile unora dintre noi.

Musulmanii o spun direct: „noi nu credem că omul este născut păcătos, ci bun, capabil de a face binele.” De aceea, în cadrul islamului, nu prea există milă pentru păcătos, ci condamnare și pedeapsă aspră pentru cei ce îndrăznesc să calce legea, dar o recunoaștere plină de îndreptățire de sine pentru cei ce arată o supunere exterioară față de reguli căci, bineînțeles, acest gen de religie afirmă că de vreme ce suntem capabili de a face binele, atunci singura problemă este că unii dintre noi aleg să facă ceea ce este greșit. Avem nevoie de exercitarea voinței, să depunem mai mult efort, să învățăm mai bine cerințele legii, să fim mai aspru amenințați cu urmările nesupunerii, iar asta va realiza schimbarea de care avem nevoie. Această cale, gândesc ei, va produce oameni care sunt neprihăniți, pentru că în realitate, problema este comportamentul și asta este ceea ce trebuie modificat. Fie ca Dumnezeu să ne ferească de asemenea religie!

Religia lui Isus Hristos este ceva miraculos. Nu este ceva ce depinde de abilitățile omului, ci mai

degrabă de abilitățile lui Hristos. Partea omului este aceea de a se prinde de Hristos prin credință. Partea lui Hristos este aceea de a-Și trăi viața în om. Temelia religiei lui Hristos este nașterea din nou din spiritul sfânt.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le -a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” (Ioan 1:12, 13).

„Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s'au dus: iată că toate lucrurile s'au făcut noi.” (2 Corinteni 5:17).

Este uimitor faptul că cei care mărturisesc a fi creștini pot citi pasaje ca acestea și să nu înțeleagă că problema reală a omenirii este faptul că suntem născuți greșiți și că răspunsul lui Dumnezeu la această problemă a omului este nașterea din nou. Dar vedeți: atunci când înțelegi acest lucru, recunoști că singura ta speranță este Hristos. Înțelegi că nu poți face nimic, dar trebuie să privești la Hristos și să-L primești pe El pentru ca El să facă ceea ce numai El poate face. Slava omului este aruncată în țărână și numai Hristos este Cel înălțat. Omul trebuie să caute soluția în afara lui însuși. El realizează că problema sa nu este numai ceea ce face, ci că problema sa afectează fiecare fibră a ființei sale și că ceea ce el cere este un remediu pe care numai Dumnezeu îl poate oferi. Acest remediu este găsit atunci când omul se întoarce la Hristos și este născut din nou. Soluția nu stă în centrarea pe lege, ci în a-L primi pe Hristos. Nu într-o abordare legalistă, ci în spiritul lui Dumnezeu.

Această înțelegere nu lasă niciun loc pentru slava omului, niciun loc pentru care omul să se mărească pe sine pentru propriile realizări, căci el nu a realizat nimic. Foarte des acesta este motivul pentru care se aduc obiecțiuni atât de violente împotriva neprihănirii prin credință. Căci aceasta nu lasă loc pentru ca biruitorul să simtă că este mai bun decât cel înfrânt. Nu există nicio condamnare, nicio slavă, nicio laudă pentru mine atunci când fac binele, căci eu nu pot face nimic. Dacă mă mândresc, mă mândresc cu Hristos care este Singurul capabil să aducă biruința și singurul pe care-L recunosc, El este totul pentru mine.

De ce răul?

Ardeias Vlad, 9 mai 2011

În urmă cu 66 de ani, la 9 mai 1945, intra în vigoare actul de capitulare totală și necondiționată a Germaniei naziste, act semnat de generalul Alfred Jodl cu doar două zile înainte. Cel de-al doilea război mondial se sfârșise. La aflarea acestei vești, un soldat american care luptase pe fronturile din Europa a pus următoarea întrebare: „De ce n-a făcut-o mai devreme? Ne-ar fi scutit de toate acestea...” Întrebarea care a tâșnit din sufletele a milioane de oameni a fost însă alta: „Cum de a permis Dumnezeu așa ceva?”

Această întrebare este pertinentă și poate azi, la fel de actuală ca atunci. Cu cât mai mult timp se scurge, cu atât numărul celor suferinzi se înmulțește, cu atât mai multă durere se acumulează în inima rasei umane al cărui strigăt se aude din ce în ce mai tare: „De ce?!”

Întrebarea merge însă cu mult înainte de terminarea celui de-al doilea război mondial, dincolo de cele ce se petrec pe planeta noastră, și țintește către un timp și un loc mai îndepărtat: „De ce a permis Dumnezeu răului să existe?” Cu siguranță că Dumnezeu avea toate resursele „practice” necesare pentru a înăbuși într-o clipă rebeliunea iscată. Avea însă și motive? „Ei bine,” putem gândi noi, „cel puțin pentru a evita toată durerea care a urmat.” Ce bine însă că Dumnezeu nu gândește cum gândim noi, căci El, Părintele a știut că „*întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.*” (2 Corinteni 4:17).

Într-adevăr, chiar de cum a apărut prima punere sub semnul îndoielii a guvernării lui Dumnezeu în mintea lui Lucifer, Dumnezeu ar fi putut să-i reseteze mintea și dintr-o dată, gândul respectiv ar fi dispărut. Nimeni nu ar fi aflat niciodată despre faptul că un asemenea gând s-a născut vreodată în creația lui Dumnezeu. Nimeni n-ar fi bănuit nimic despre intervenția Sa tainică, căci viața în univers ar fi decurs în continuare într-un mod „desăvârșit”, am spune noi.

Dar care ar fi fost consecința? Dumnezeu ar fi admis o greșeală comisă în creația Sa, sau mai degrabă o greșeală în Sine Însuși, căci S-ar fi dovedit incapabil de a răspunde unei asemenea provocări, de a susține fundamentul guvernării Sale. Este adevărat că nimeni n-ar fi știut despre asta, cu o singură excepție: El Însuși. Da, Dumnezeu ar fi știut!

Sigur că, pe de altă parte Dumnezeu ar fi putut să lase ca moartea, consecința inevitabilă și imediată a despărțirii de Sursa de Viață, să se abată chiar atunci asupra lui Lucifer. De îndată ce gândul revoluționar ar fi fost exprimat înaintea tuturor, în ciuda avertizărilor tainice din conștiința sa, Lucifer ar fi putut să cadă mort, dovedindu-se astfel în mod practic nu numai că nu există o altă Cale mai bună decât cea a lui Dumnezeu, dar și că nu există nicio altă Cale a Vieții în afara Lui.

Despre Lucifer, Scriptura ne spune că fusese pus „pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu” (Ezechiel 28:14), indicând poziția influentă pe care o avea printre toate ființele create de Dumnezeu. Toate aceste ființe îl priveau cu încredere, ca ființă creată, fiind cumva mai aproape de ei decât Creatorul. Aceasta fiind poziția pe care Lucifer o ocupa printre celelalte ființe create din univers, ce ar fi înțeles ele despre dispariția prietenului lor dacă Dumnezeu ar fi îngăduit ca această consecință inevitabilă a alegerii lui Lucifer să se materializeze chiar atunci?

Probabil că printre îngeri s-ar fi răspândit imediat avertismentul? „Aveți grijă ce gândiți și mai ales ce spuneți! Prietenul nostru Lucifer care, fiind pe muntele cel sfânt al lui Dumnezeu, care, probabil, știa mai multe decât noi, a pierit într-o clipă pentru că a îndrăznit să ridice întrebări la adresa guvernării Creatorului!” Și așa s-ar fi născut neîncrederea în Dumnezeu, o neîncredere ce probabil n-ar mai fi putut fi vindecată niciodată, căci vindecarea neîncrederii nu se poate face decât pe baza deschiderii totale și a adevărului. Dar Dumnezeu ar fi putut șterge chiar și această amintire din mințile lor; nimeni nu ar fi știut! Este foarte adevărat, dar El n-ar fi uitat!

Adevărul este că tocmai faptul că Dumnezeu a îngăduit răului să coacă și să-și aducă roadele finale, reprezintă garanția libertății noastre și a sincerității absolute a lui Dumnezeu. Decizia lui Dumnezeu de a merge pe această cale a avut ca primă și cea mai dureroasă consecință, nu suferința omenirii, ci chinul Său sufletesc. A suferit pentru că L-a dat pe Singurul Său Fiu născut pentru omenire, dar și durerea Lui trăită împreună cu toți cei care trec prin necazuri; căci într-adevăr, părintele sănătos trece prin chinuri mult mai mari decât copilul bolnav. Dumnezeu a fost dispus să strângă în inima Sa toată agonia care urma să existe și care va mai exista până la sfârșitul acestui Pământ, iar aceasta pentru a ne asigura libertatea, singurul cadru în care adevărata dragoste și fericire pot exista. Într-adevăr, putem avea deplină încredere într-o astfel de Persoană!

O realitate uimitoare

Ardeias Vlad, 10 mai 2011

O familie de creștini pe care o cunosc de mult timp, a trecut în urmă cu mai mulți ani printr-o experiență îngrozitoare: copilul de numai câteva luni a murit într-un accident. Părinții nu au mai putut zâmbi câțiva ani după aceea. Tragedia ne-a sfâșiat pe toți cei care îi cunoașteam și bineînțeles, a ridicat o serie de întrebări care au atârnat greu în inimile tuturor. Dintre toate aceste întrebări, cea mai neliniștitoare nu a fost „De ce?”, ci „Care va fi soarta acestui copil?”.

În mintea multora întrebarea a căpătat rezonanțe mai largi, ajungând la milioanele de copii care au căzut victime ale marelui conflict pe care Dumnezeu l-a lăsat să se desfășoare pentru a asigura libertatea, și prin aceasta fericirea veșnică a întregii creații. Ce se va întâmpla cu cei uciși de baionete, de gloanțe, de foc sau de instrumente medicale, ce se va întâmpla cu toți cei ce au fost „măturați” de tăvălugul conflictului cosmic, fără să fi avut șansa de a face o alegere personală?

Pentru că „*toți mor în Adam*” (1 Corinteni 15:22), încă de la naștere omul moștenește viața lui Adam, cea despărțită de Dumnezeu, cea în care nu este nimic bun, cea care „*este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu*”, cea care „*nu se supune Legii lui Dumnezeu, și*” cea care „*nici nu poate să se supună.*” (Romani 8:7). Acesta este motivul pentru care omul, chiar de la debutul vieții sale, are nevoie de o viață

nouă, de una care să fie unită cu Sursa Vieții.

Dumnezeu nu este un magician care pocnește din degete pentru a opera instantaneu schimbări în noi fără acordul nostru prealabil, acord izvorât dintr-o încredere în El. Singura cale prin care omul poate primi viață este prin naștere. Acesta este și motivul pentru care Domnul Isus a spus că „*dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.*” (Ioan 3:3). Așadar, spre deosebire de nașterea din primul Adam, pentru ca să aibă loc nașterea din al doilea Adam este nevoie de înțelegerea, consimțământul și credința persoanei în cauză. Însă, în cazul de față este vorba despre persoane care sunt incapabile de a înțelege toate aceste lucruri și deci incapabile de a se încrede în Dumnezeu într-un mod inteligent pentru a experimenta nașterea din nou și astfel să scape de moartea spirituală în care s-au născut.

În încercarea de a înțelege această dilemă, de care atârna, în mintea mea, un aspect important al caracterului lui Dumnezeu, am fost foarte mult ajutat de imaginea scenei judecării. Vă invit și pe dumneavoastră să mă însoțiți, cu gândul, în rezolvarea cazului unui astfel de copil adus înaintea judecării finale.

Pe ce bază va putea fi judecată o astfel de persoană? Evident, nu pe baza faptelor făcute de ea în trup, pentru că în cele mai multe cazuri nici nu a existat timpul necesar pentru a face vreo faptă. Așadar, legea nici nu a existat pentru copilul acela, căci „*unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege.*” (Romani 4:15).

Singurul argument pe care Satan îl poate aduce este că nimic bun nu locuiește în acel copil, că natura sa, fiind cea a lui Adam, este lipsită de prezența lui Dumnezeu, motiv pentru care atmosfera cerului va reprezenta o tortură pentru copil, ca de altfel pentru orice altă persoană cu o asemenea natură. Scriptura afirmă că „*în păcat m-a zămislit mama mea*” (Psalmul 51:5) motiv pentru care starea pe care o avem de la naștere toți oamenii este de „*morți în greșeli și în păcate*” (Efeseni 2:1). Aceeași stare o constată și Domnul Isus în privința oamenilor care nu au experimentat nașterea din nou, atunci când afirmă: „*Jasă morții să-și îngroape morții.*” (Matei 8:22).

Așadar, pentru că acel copil nu a primit Viața fiind în acea stare de moarte spirituală, sentința judecării finale trebuie să fie moartea. Acesta este singurul argument posibil al lui Satan în fața Scaunului de Judecată. Și el pare că are dreptate! Argumentul este logic, dar nu și perfect conform cu Realitatea! Și să nu uităm că cine urmează numai o parte din adevăr, va fi condus în eroare.

Biblia afirmă cele de mai sus, dar tot ea ne descoperă și adevărul legat de lucrarea pe care Domnul Isus a făcut-o pentru întreaga omenire. Scriptura spune că „*Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine*” (2 Corinteni 5:19). Câți oameni au fost împăcați cu Dumnezeu? Scriptura afirmă că întreaga rasă umană! Nu au fost împăcați cu Dumnezeu numai cei care răspund chemării Lui, numai cei ce se întorc de la sinele firii pământești la El? Nicidecum, „*căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți. ... Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. ... căci ... atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său...*” (Romani 5:6, 8, 10).

Uluiitor! Incredibil, dar aceasta este Realitatea! Omenirea care a fost alienată (înstrăinată) de Dumnezeu, a fost deja împăcată cu El. Aceasta este o lucrare deja realizată, încheiată, deplină. Biblia spune că în Hristos toată planeta își are „*viața, mișcarea și ființa*” (Fapte 17:28). Hristos a realizat deja mântuirea omului, motiv pentru care toți oamenii sunt deja salvați.

Întrebarea imediată este: „De ce mai este atunci nevoie de o întoarcere la Dumnezeu și de ce mai vorbește Biblia despre unii ce vor pieri la timpul sfârșitului?” Ei bine, problema este că majoritatea planetei trăiește într-o iluzie pe care oamenii au fost învățați să o numească „realitate”, motiv pentru care nu se pot bucura de ceea ce le-a fost deja oferit. Minciuna în care omenirea trăiește spune că Dumnezeu este împotriva oamenilor pentru că sunt păcătoși, pe când Realitatea este că Dumnezeu a înțeles cauza acestei stări și imposibilitatea omului de a ieși din ea, de unul singur, motiv pentru care l-a eliberat, plătind un Preț atât de mare.

Cu mult timp în urmă au fost rostite aceste cuvinte: „*Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.*” (Apocalipsa 12:10). Mântuirea, puterea și împărăția lui Dumnezeu constituie Realitatea de pe acest pământ, pentru că Stăpânul acestei planete nu mai este „pârâșul”, ci Hristos.

Așadar, în fața judecății, Satan, avocatul acuzării, își prezintă argumentul legat de natura copilului. Hristos, avocatul apărării, își prezintă argumentul Realității create prin nașterea, viața și moartea Sa care au avut ca o consecință directă Darul vieții veșnice, Dar oferit deja fiecărui om. Copilul nu a avut posibilitatea de a alege nici Viața lui Hristos, acest Dar, însă nici viața lui Adam, viață pe care a moștenit-o prin naștere. Însă, referitor la cele două moșteniri, Dumnezeu a dovedit prin învierea Fiului Său că mai puternic este „*Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evanghelie*” (2 Timotei 1:10). Slavă Lui pentru această Realitate uimitoare!

Fie ca cei ce, spre deosebire de acești copilași despre care am vorbit aici, au posibilitatea de a alege, să ia aminte la Cuvântul lui Dumnezeu care spune că „*dacă deci prin greșeala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel Unul singur, care este Isus Hristos!*” (Romani 5:17)

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință fragmente

– 14 –

G.C. Bevington

Împotriva gripei

Îmi amintesc că în anul 1920 au existat câteva cazuri de gripă. Doi doctori au petrecut toată noaptea în casa unei familii. Și pentru că situația se agrava rapid, m-au chemat. Am mers acolo și i-am uns pe bolnavii acestei familii; curând după aceea au început să se arate semne de viață, așa că am continuat. Femeia și-a deschis ochii, a zâmbit și a spus: „Sunt vindecată!” În câteva ore era jos din pat și căpăta din ce în ce mai multă putere. Următoarea dimineață a pregătit micul dejun pentru întreaga familie, iar gripa dispăruse din acel cămin.

Am fost mai apoi chemat la o soră care era profund descurajată. Soțul ei tocmai coborâse din pat după o luptă îndelungată cu boala, iar ea era epuizată de șirul lung al zilelor în care a trebuit să-l îngrijească. Doi copii se aflau în alt pat, afectați de aceeași boală. Am simțit un întuneric îngrozitor; era... oh... atât de întuneric. Am stat acolo întrebându-mă ce se putea face și eram pe punctul de a pleca. Sora era inconștientă. Nu trăise prea aproape de Domnul și avusese piedici grele în cămin: un soț și o fiică care nu erau creștini. Ei bine, am stat acolo și am spus: „O, Doamne, ce se poate face?” Se părea că nu voi primi niciun răspuns, nicio lumină. Dar eram acolo; fusesem chemat pentru fiică. Există o posibilitate – ar fi trebuit s-o ignor? Nu mai fusesem de mult timp supus unei asemenea presiuni; dar am fost susținut de puterea lui Dumnezeu. Ea era acolo, fără niciun semn vital (de viață). Medicamentul scotea un fum teribil care avea un efect rău asupra mea. Dar m-am luptat și am spus: „Ei bine, Dumnezeu poate.” La aceste cuvinte, omul și-a ridicat capul mirat și a încuviințat.

Satan era acolo cu siguranță și m-a avertizat cu privire la rămânerea în acea atmosferă, căci acolo erau câteva cazuri grave, boala dura de câteva săptămâni, iar camerele nu fuseseră dezinfectate. Ei bine, toate acestea erau logice și-mi era greu să le contrazic, în plus îmi era atât de greu să respir. Dar aș fi putut să părăsesc o soră care era într-o nevoie atât de mare, care era pe moarte? Puteam s-o părăsesc? Ar fi fost Dumnezeu slăvit dacă plecăm? Apoi a urmat mai multă logică: „Dar cu siguranță nu vei rezista mult timp aici cu izul acesta de gripă – atât de puternic, căci nu ai dormit deloc noaptea trecută. Dacă vei încerca să rezolvi cazul prin rugăciune, o să te sufoci și vei leșina; mai bine nu ai fi venit. Apoi, gândește-te că fata, care e necredincioasă, a trimis să te cheme iar motivul a fost pur omenesc: acela de a o avea pe mama sa vindecată. Dumnezeu nu are nicio legătură cu venirea ta aici.” Ei bine, toate aceste argumente erau descurajatoare și îmi era foarte dificil să respir.

Dar am comparat neputința sorei cu a mea. Am spus: „Eu nu contez; dar aici sunt trei copii dintre

care doi adolescenți, care au nevoie de ea.” M-am îndreptat spre ușă, am luat o gură de aer proaspăt și aș fi cerut ceva de băut. Dar a trebuit să-mi iau singur, căci nu mai era nimeni acolo care să poarte de grijă. M-am așezat pe genunchi, dar nu eram obișnuit cu asemenea încăperi sufocante. De abia am putut să rostesc un cuvânt, dar m-am străduit și am strigat către Dumnezeu Cel atotputernic din toată inima mea, dacă nu cu toată puterea glasului meu. Am spus: „O, Doamne, Tu vei auzi! O Doamne, Tu vei auzi!”. Am reușit să rostesc asta cu voce tare, ceea ce m-a încurajat; așa că am început să escaladez și, cu greu, avansam. Asta m-a încurajat și am depus tot efortul pentru a înainta. Am continuat să înaintez și am văzut că progresam destul de bine. Am început să respir mai ușor. Curând am realizat că aproape ajunseseam în vârf. Puteam să văd raze de lumină și am crezut că în curând voi avea experiența reușitei. Acest lucru m-a încurajat să depun un efort și mai susținut. Curând după aceea, sora a dat păturile deoparte, s-a ridicat din pat și a spus: „Sunt vindecată!”. Și așa a fost. Deci merită să te aventurezi.

Unul dintre lucrurile care a făcut ca experiența să fie mai dificilă pentru mine este că mi se spusese că ea chemase și alți creștini care urmau să se întâlnească cu mine acolo. Dar ei nu au venit, ceea ce a oferit lui Satan o bună ocazie de a interveni, de a planifica și executa tot soiul de manevre. El a spus: „Vezi că acești creștini sunt mai deștepti decât tine, căci ei au sesizat pericolul și au stat deoparte într-un mod inteligent.” Un alt lucru este că am întrebat-o pe fiică dacă mama ei fusese unsă, iar ea mi-a spus că da. Fusesem îndemnat să o ung, dar mi s-a părut că ungerea anterioară fusese suficientă și că trebuie să evit orice înălțare a sinelui. Așa că am avut o luptă în momentul acela. Îmi amintesc bine că nu am primit lumină până când nu am lăsat orice raționament deoparte, mi-am închis ochii, m-am liniștit și am renunțat la toate prejudecățile. Atunci am avut puterea de a-l învinge pe Goliat. Slavă Domnului! Am uns-o așa cum mi s-a spus inițial, căci deseori trebuie să acceptăm și situațiile ridicole. Trebuie să învățăm să așteptăm cuvântul lui Dumnezeu indiferent dacă ne sunt favorabile sau nu condițiile.

Am plecat din acest cămin în căminul unei alte femei care era la pat tot datorită gripei. Am uns-o și, în patruzeci de minute era în picioare, vindecată. Următoarea seară a mers pe jos un kilometru până la locul în care ne adunasem și a oferit o mărturie uimitoare despre puterea lui Dumnezeu. Această mărturie s-a dovedit a fi o mare binecuvântare în acea întâlnire, precum și în viața ei de atunci înainte.

Un accident dureros, dar fericit

Era o zi cu chiciură și gheață iar eu mă îndreptam spre un vecin când am alunecat și mi-am lovit coapsa de rădăcina unui copac, ceea ce m-a lăsat inconștient pentru câteva clipe. Când mi-am revenit, am simțit o durere profundă în coapsă, ceea ce mi-a îngreunat efortul de a mă ridica; dar în final am reușit și mi-am continuat ziua. La amiază am simțit o durere supărătoare, iar, mai târziu, după amiază, a devenit mai puternică în așa fel încât orice mișcare îmi provoca o durere mare. Seara l-am spus lui Isus despre această problemă și m-am culcat; dar fiecare mișcare îmi amintea cu și mai mare putere de căzătură, iar răsucirea în pat a devenit o imposibilitate. Însă după fiecare mișcare am obținut biruința și am reușit să adorm, dar asta numai pentru a suferi din nou la următoarea mișcare. Durerea s-a accentuat, ceea ce a tot lungit timpul până la obținerea biruinței. La ora 4 dimineața am simțit că trebuie să mă răsucesc, dar nu am mai putut; așa că am spus: „Ei bine, e timpul să fac ceva.” Așa că am început să mă rog cu voce tare; dar asta mi-a provocat o durere insuportabilă, așa că am continuat să mă rog fără voce pentru câteva momente. Dar nu am simțit nicio ușurare. Am spus: „Mă voi ruga cu ajutorul lui Dumnezeu, mă voi ruga. În Numele lui Isus mă voi ruga.” Am început să mă rog cu voce tare și nu m-a mai durut. Curând m-am oprit din rugăciune și am început să-L slăvesc pe Dumnezeu, iar la ora 5 am sărit din pat complet vindecat. O, nu este aceasta o cale mai bună decât suferința îndelungată și cheltuirea unor mari sume de bani care ar putea fi folosite pentru scopuri mai bune? Căci este mult mai bine să-L onorezi pe Dumnezeu decât să n-o faci.

Într-o ocazie am auzit un predicator spunând că prima dată a încercat cu Isus, dar când Acesta a eșuat, a mers la doctor. Am spus: „Cred că mereu ai privilegiul de a merge la doctor.” Sunt atât de fericit că nu am această mentalitate! Nu am întâlnit niciun caz în care El să fi eșuat în acești 33 de ani. Eu nu speculez; eu am așteptări; acesta este motivul pentru care primesc. Slavă lui Isus!

Iapa cea schioapă

Pentru că am prezentat mai multe ocazii în care au fost vindecate multe persoane, aș dori să vă povestesc și o experiență în care un animal a fost vindecat, căci Dumnezeu este interesat de toate

detaliile vieților noastre.

Eram în Chillicothe, Ohio, într-o primăvară, în timpul unor întâlniri; iar fratele la care locuiam a intrat la un moment dat în casă și a spus: „Soție, Bolly (iapa) șchioapătă prea tare pentru a mai putea să intre în grajd, darămite să mai care până la Chillicothe tot ceea ce am împrumutat.” „Ei bine,” am spus, „mergi la fratele tău și cere-i-l pe-al lui.” A mers acolo, dar a venit fără cal. Atunci ea i-a spus: „Mergi la fratele meu.” A mers și acolo, dar tot fără cal a venit. În timp ce căutau o soluție, căci trebuiau să restituie încărcătura, am spus: „Care este problema calului tău?” „Haide la grajd.” Mi-am lăsat Biblia și am mers la grajd. Unul dintre picioarele calului era foarte umflat, avea o dimensiune dublă, motiv pentru care nu-l putea ridica. Nu mâncase nimic toată noaptea și nici în dimineața aceea. Fratele împreună cu mine am mers înapoi în casă, iar eu am spus: „Fraților, nu credeți că Isus vindecă?” Sora a spus: „Oh, desigur că El vindecă oameni. Când ai fost aici toamna trecută, El a vindecat-o pe fiica noastră prin rugăciunea ta. Dar frate Bevington; ai auzit vreodată ca El să fi vindecat animale?” Am spus: „Eu nu asta am întrebat. Dar tu ai spus că El a fost Cel care a vindecat-o pe fetița toamna trecută.” „O, da, cu siguranță, și noi, toți trei, am mărturisit despre asta la biserică; aproape toată lumea este convinsă că Isus a vindecat-o, dar...” „Acum,” am spus, „nu vrem să auzim niciunul dintre acești ‚dar‘. Isus nu a folosit acest cuvânt.” „Ei bine, ce-aș putea să spun?” Am spus: „Dacă nu ai nimic altceva de spus decât acest ‚dar‘, atunci nu spune nimic.” A început să râdă din toată inima și a spus: „Se pare că tu crezi că El o va vindeca pe Bolly.” „De ce n-ar face-o?” „O, frate Bevington, aș fi atât de fericită dacă ar face-o; nu numai că Bolly s-ar însănătoși apoi am putea s-o folosim, dar asta ar pune pe jar toată vecinătatea și ar fi foarte benefic pentru această întâlnire.” „Ei bine,” am spus, „ce vom face?” „Ce vom face?” a spus ea. „Asta depinde de tine,” am răspuns. Soțul ascultase în tăcere. Toate acestea erau cu totul noi pentru el. Am spus: „Nu poate Isus s-o vindece pe Bolly?” Apoi a urmat o tăcere de vreo 20 de minute. Venise fetița și ascultase și ea la ceea ce discutaserăm. În final a spus: „Ei bine, Isus m-a vindecat pe mine, iar Bolly valorează mai mult decât mine, așa că de ce n-ar vindeca-o și pe ea?” Ei bine, i-am lăsat să discute și să se gândească timp de vreo oră. În final am spus: „Voi dragii mei, nu ajungeți nicăieri. Poate Isus sau nu poate să vindece iapa aceasta?” I-a cuprins din nou tăcerea pentru vreo zece minute, tăcere care a fost întreruptă de soție care a spus: „Frate Bevington, dacă tu crezi, cred și eu.” Am spus: „Vorbești serios?” „Da, cu siguranță.” Am spus: „Vino.” Apoi am adăugat: „Acum, frate, dacă tu nu poți să crezi, tu rămâi aici în casă.” El a început să plângă și am rămas cu toții acolo. Curând el a spus: „Eu nu voi rămâne aici. Voi crede și eu.” Am mers cu toții împreună la grajd și eu am spus: „Acum, adu-o aici.” „O, frate Bevington, dar nu poate. Nu-și poate ridica piciorul.” Atunci am mers noi acolo. Am spus: „Îmi voi pune mâna pe picior. Fiecare dintre voi să faceți la fel, punându-vă mâinile lângă a mea.” Și așa au făcut. „Acum, când ne vom ruga, ne vom lua mâinile precum Domnul ne va călăuzi.” Am început să mă încălzesc, și am fost impresionat să ne mutăm mâinile mai jos puțin. Ei bine, ne-am rugat timp de 40 sau 50 de minute; și pe măsură că mâinile noastre se mișcau în jos, umflătura a dispărut în așa fel încât atunci când am ajuns la copită, umflătura dispăruse cu totul. Ei bine, bărbatul a plâns ca un copil. Nu văzuse niciodată așa ceva. A scos iapa afară, a înhămat-o și a dus încărcătura în oraș; și nu a șchioapătat deloc, nici la dus, nici la întors. Am uitat să menționez faptul că de îndată ce am ajuns la copită, iapa a nechezat. Atunci ne-am deschis ochii și am văzut că umflătura dispăruse. Omul a spus: „Acum îi este foame.” I-a dar ceva porumb pe care l-a mâncat imediat. El s-a ridicat plângând, fără niciun cuvânt, în timp ce soția lui și cu mine ne bucuram.

Așadar, precum spusese femeia, experiența a ajutat foarte mult întâlnirile noastre, căci iapa șchioapătase toată iarna și mulți dintre cei prezenți știau asta. Multe persoane care nu fuseseră la întâlnire au venit numai pentru că au auzit de această experiență și mulți dintre ei au primit mântuirea. Așadar, cu toții am avut nevoie de credință, iar credința are nevoie doar de un stimulent. Acum că atinsesem un animal bolnav iar el s-a vindecat, aș vrea să vă povestesc despre un răspuns la rugăciune pentru grâne.

Invitație

Moeciu de Sus, 17 – 22 iulie 2012

Ne face o deosebită plăcere să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în perioada 17 – 22 iulie 2012. Prezentatorii din acest an vor fi David Clayton din Jamaica, Sânta János și Gégény Rudolf din Ungaria iar printre subiectele care vor fi studiate se numără: „Fațete ale credinței”; „Cine este mai mare?”; „Poala hainei Lui”; „Spiritul neprihănirii”; „Slăbiciunea credinței”; „Ce câștig dacă-L slujesc pe Dumnezeu?”; „Sămânța femeii.”

Ca și în anii precedenți, întâlnirea va avea loc în minunatul cadru natural din stațiunea Moeciu de Sus, județul Brașov, la Pensiunea „Roua Dimineții” (pentru informații pe internet, accesați <http://www.romania-turistica.ro/Cazare-Moeciu-de-Sus/Pensiunea-Roua-Diminetii>). Sunt disponibile camere cu baie proprie pentru 2 sau 3 persoane la prețul de 45 ron / zi / persoană (225 ron pentru întreaga perioadă), preț în care sunt incluse 2 mese pe zi și închirierea sălii de conferințe. Pentru copiii cu vârste cuprinse între 0 și 10 ani nu se percepe taxă. Ziua de marți, 17 iulie, este ziua în care se va face cazarea, dar nu se va servi nici o masă. Prima masă se va servi miercuri 18 iulie dimineața, iar ultima masă se va servi duminică 22 iulie dimineața.

Locurile sunt limitate, motiv pentru care cei ce doresc să rezerve, trebuie să efectueze plata integral în avans la Raiffeisen Bank, cont RO83RZBR0000060008039326 Trif Stanciu Olimpiu. Vă rugăm ca după efectuarea plății să anunțați aceasta la numărul de telefon 0752211191 de unde veți putea obține orice alte informații de care aveți nevoie. Data limită până la care se pot face rezervări este de 15 Iunie 2012. Celor ce nu-și fac rezervare până la data de mai sus, nu le putem garanta existența vreunui loc liber la data întâlnirii.

Pentru cei care aleg să vină cu automobilul, rutele cele mai cunoscute sunt Brașov - Bran - Moeciu de Jos (culoarul Rucăr - Bran, ieșirea spre Pitești, până în Moeciu de Jos, aproximativ 30 de km), sau Pitești – Câmpulung Muscel – Moeciu de Jos. Din centrul localității Moeciu de Jos se deschide un drum (la stânga venind dinspre Brașov, la dreapta dinspre Pitești) în prima bifurcație (8 km) către Moeciu de Sus (fiți atenți la indicator!).

Coordonatele GPS sunt N45.4432640° E25.3303108°

Pentru cei care aleg transportul în comun, traseul este următorul: sosiți în Gara Brașov (dacă veniți cu microbuzul, asigurați-vă că știți unde trebuie să coborâți pentru a ajunge ușor la obiectivul următor); vă deplasați la Autogara Bartolomeu. Pentru a ajunge acolo, trebuie să luați autobuzul 23 barat (din Gara Brașov), a cărui stație este în partea dreaptă a gării. Coborâți la Autogara Bartolomeu (punct de reper este stadionul). Din Autogara Bartolomeu pleacă autobuze la fiecare 30 de minute spre Moeciu de Jos, atât în cursul săptămânii cât și în week-end. Din Moeciu de Jos pleacă autobuze spre Moeciu de Sus. Programul lor de funcționare este următorul: de luni până vineri: 8:00, 13:30, 16:00, 17:30, 20:00; sâmbăta și duminica: 8:00, 16:00, 20:00. La întoarcere, autobuzul Moeciu de Sus, Moeciu de Jos funcționează după următorul program: de luni până vineri: 5:30, 6:30, 8:30, 14:00, 16:30; sâmbăta și duminica: 8:30, 13:00, 16:30.

Vă așteptăm cu inimile deschise!

